

I. felvonás

Hajsza a Kegyvesztett után

1. fejezet

A galaxis örököse

68 ABY, 3. hónap, 2. hét, Cantaxday:

Három év telt el a II. Galaktikus Birodalom kikiáltása óta. A kezdeti ígéretés ellenére nem sokan értettek egyet a változásokkal. A béke egyre inkább csak egy köztes állapotnak tűnt, a fokozódó feszültség miatt úgy látszott, mintha a legtöbb világ már csak arra várt volna, hogy elszakadhasson az államtól – csak még nem volt lehetőségük rá.

Dubrillion mindig is azok közé a világok közé tartozott, amelyeket sosem érintett igazán semmi, de mégis minden rajtuk dőlt el.

Váratlan módon ma a tizenkilenc éves Rea Ti'von élete került terítékre.

A lány el sem tudta képzelni, milyen eszméletlen mértékben kell elrontani valamit ahhoz, hogy valaki az ő helyzetébe kerülhessen.

A lehető legegyszerűbb feladatot kapta a mesterétől, olyasmit, amit csak szánhat neki: el kellett kapnia a helyi alvilág vezérért, a Mágnaást. A Mágnaás egy rendkívül hiú és velejéig romlott ember. A nulláról indult, ám olyan jól keverte a lapokat – egymásnak uszította a riválisait, hátba döfte az ellenségeit és a barátait egyaránt –, hogy két év alatt sikerült a ranglétra tetejére jutnia.

Az első hibáját akkor követte el, amikor hangot adott a birodalomellenességéről. A Sithektől rendkívül újkeletű szabad sajtó értelmében szabadon lehet fikázni az államot – kivéve, ha ezt olyasvalaki teszi, akit már amúgy is el kéne tenni láb alól. Travis nem várta meg, amíg felkeléssé fajul a helyzet, nyomban a helyszínre küldte a tanítványát. Rea azt a feladatot kapta, hogy távolítsa el a Mágnaást a pozíciójából – ehhez nem feltétlenül kell darabokra nyiszatolnia a fénykardjaival.

Egy kegyetlen alvilági zsenit nem valami egyszerű elintézni, de még mindig könnyebb, mint három évig életben maradni Travis mellett – kétség sem fért hozzá, hogy Rea sikerrel fog járni. Eleinte egészen jól haladt a fiatal togruta; már azt is megtudta, hol van a Mágnaás rejtekhelye, amikor – egyszer csak – lövöldözni kezdtek rá az utcán. Az ok egyértelmű volt: az alvilág ura megtudta, hogy Darth Traya úrnő mi járatban van errefelé. Ő már végképp nem lenne méltó a Travis által kapott nevére, ha sikerült is volna elintézniük.

Rea küzdött, küzdött és küzdött, amíg egy számára elég idegen felismerés érte: itt nincs esélye, muszáj lesz futnia az életéért. A menekülést olyan esetlenül sikerült véghezvinnie, hogy két perc alatt elvesztette az egyik és aztán a másik fénykardját is – de legalább szerzett egy sugárvetőt! Azzal sikerült is lepuffantania valakit, amivel csak annyit ért el, hogy időt nyert; még legalább egy percig szaladhatott.

Természetesen az ösztönei is cserbenhagyták, ha már a szerencséje, a józan esze és a harctudása is elpártolt mellőle. Tíz másodpercig sem rohant, amikor az egyik lövedék megpörölte az egyik lekkuját – szerencséjére csak súrolta. Az ilyen nem számít valami eget rengető sérülésnek, ám már annál jobb figyelmeztetés.

Ideje taktikát váltani.

Rea sosem fogja elfelejteni azokat a dolgokat, amelyeket Travis mondott neki – mindig azzal kezdte az öreg, hogy ha nem figyel, akkor meghal. Emlékezett rá, hogy szerinte nem létezik vert helyzet – mindig van egy kiút. Ezt az utat általában az Erő szokta megmutatni, és szerencséjére az az egy dolog még nem hagyta cserben őt.

Amikor az Erő azt súgta neki, hogy forduljon balra, akkor balra fordult, amikor egyenesen előre parancsolta, akkor talált egy siklót. A hirtelen tett kanyarnak köszönhetően az üldözői egy picit lemaradtak – ez bőven elég idő volt neki arra, hogy beindítsa a siklót. Már járt a motor, amikor ismét löni kezdtek a lány felé, s Rea egy pillanat alatt elhúzta a csíkot, mikorra eltalálhatták volna.

Kancsik – gondolta magában a lány.

Nagyban megkönnyebbült egy pillanatra, legalábbis csak addig, amíg nem tűnt fel néhány sikló a háta mögött. A felhőkarcolók közt repdeső járműrengetegből szakadoztak le. Úgy tűnt, a Mágásnak mindenhol megvannak a maga emberei... Márpedig, ha valaki minden téren jelen van, az elől elég nehéz kereket oldani.

Rea hamarosan újabb nehézségekkel találta szemben magát.

A Birodalom törvényei értelmében az ilyen személyszállító járműveket nem lehet felfegyverezni – de a Mágás ezt nem kívánta betartani. Kézifegyver méretű sugárágyúk emelkedtek ki a járművek oldalából, és rövidesen vörösösen izzó lézernyalábok indultak meg a lány felé.

Két lövésbe sem telt bele, mire a Császár tanítványának újabb életben maradási módok után kellett néznie. A gond csak az, hogy a lövések kerülgetése közt nem igazán jutott semmi sem az eszébe. Hogy lehetne meglógni öt sikló elől úgy, hogy bárhová is megy, legalább tíz másik fogja várni, amikor megérkezett?

Vesd bele magad a szakadékba! – hangzott a fejében.

Rea most nem tudta eldönteni, hogy megbolondult, vagy egy társa próbál segíteni neki – és ő bolondult meg. Azok, akik képesek használni az Erőt – tehát az erőhasználók közé tartoznak – képesek ilyen módon kommunikálni egy társukkal. Az üzenet fogadója általában tudni szokta, hogy ki beszél hozzá... csak Reának most minden baja volt, ezért képtelen volt felismerni a beszélőt.

Ne aggódj, csak tizenkétezer méter mély! – unszolta az a másik egyén.

Valami miatt Rea nem igazán hajlott a javaslatra, aztán eltalálták a siklóját. Koromfekete füst csapott ki az oldalából, megrongálódott a motor, és jócskán lelassult a sikló. Igazság szerint az volt a szerencséje, hogy nem állt le – vagy robbant fel – az egész szerkezet. Hirtelen ráébredt, hogy több esélye van a túlélésre, ha zuhan egy pár kilométert, mintsem marad céltáblának.

De hol is van az a szakadék? Mert eddig csak egy rakás épületet látott, amelyek közt éppen, hogy el tudott repkedni a siklójával... aztán csak leesett neki, hogy miről van szó. Oraas városában van, Oraas pedig egy hatalmas, tátongó szakadék szélére épült – mert az ilyen mindig jól mutat egy képeslapon. Nincs más dolga, mint élesen jobbra fordulni, a súlyosan sérült gépével megtenni úgy húsz kilométert és máris ott van a nagy szakadékja... hacsak nem ment a rossz irányba.

Természetesen – ahogy utólag kiderült – tényleg rossz irányba ment. Mindent sikerült elcsesznie, amit csak el tudott, és most pont ez mentheti meg az életét. Mert az a szakadék nem húsz kilométerre volt kelet felé, hanem egyenesen előtte – kevesebb, mint ezeröttszáz méterre. Hát nem csodálatos a balszerencse?

Mire vársz még, hajts le rajta! – biztatta a hang.

Csodával határos módon az a lehetőség eszébe sem jutott, hogy valaki a vesztébe akarja sodorni – szépen lehajtott a peremről, aztán a siklójával együtt továtűnt a tátongó mélységben. Az üldözőit már nem ejtették a fejükre. Megálltak, aztán nevetve lestek lefelé... bár nem láttak valami mélyre a szakadékban felgyülemlett köd miatt.

Mindenesetre ők teljesen biztosak voltak benne, hogy az általuk Darth Traya néven ismert lány már történelem. Abba már bele sem gondoltak, hogy mi lenne, ha tényleg itt halna meg Rea – a Birodalmi Flotta minden szétbombázná Oraas városát –, de hát már csak ilyen az együgyűek öröme. Mindazonáltal a hülye sem örülhet akármeddig. Nemsokára remegni kezdett a talaj, hatalmas kövek és egy szerencsétlen falleen fordult le a szakadék pereméről – megnézte, hogy mi van.

A következő pillanatban egy birodalmi csillagromboló tűnt elő a tejfehér ködből, az orra olyan közel volt a peremhez, hogy néhány kalandvágyó trandoshi simán átugorhatott volna rá egy kis ideig, aztán a roppant csillaghajó a banditák fölé emelkedett, majd elsiklott a fejük

felett. A látványtól és hajtóművek utánozhatatlan hangjától megfagyott a vér a közönséges zsoldosok ereiben. Rea járgánya épp ekkor fordult le a hajó oldaláról, majd mállott tüzes semmivé a távolban. A lányt már nem rajta, bolond is lett volna a siklón maradni.

Darth Traya már a romboló biztonságában pihen.

- Te, ezt most ki fogja beadni a főnöknek?

Az Imperia rövidesen elhagyta a Dubrillion légkörét. Darth Aleya csak ideiglenesen vette birtokba a hajót – egy szuper csillagromboló már nem fért volna be a szakadékba –, de máris a szívéhez nőtt a haramia. Van valami fenséges ezekben a régi ócskavasokban; valami, amiért még mindig a Birodalmi Flotta gerincét alkotják.

Meg kell hagyni, azóta elég sokat változtak. Új modernebb, fegyverekkel látták el őket, finomították a meghajtást, megerősítették a pajzsgenerátorokat, és még a festéssel is variálni mertek. Travis azt akarta, hogy a csillagrombolók ne a félelmet és az elnyomást, hanem a szabadságot és a békét testesítsék meg. Mivel az szóba sem jöhet, hogy minden hajót rózsaszínre fessenek és minden apró szegecsükre ráírják, hogy „Peace, mothafacka!”, a nagyúr egy jóval kézenfekvőbb megoldás mellett döntött. Annak a rendje és módja szerint lenyúlták a Klónháborús mintát, és szépen becsikozták a birodalmi hajókat. Manapság már minden birodalmi csillagrombolónak egy vastag, bordó csík fut végig az orrán, a lépcsőzetesen emelkedő résztől fogva keresztirányú vonalak húzódnak az oldalán és a Birodalom szimbóluma van a fölövegei alá festve. Ha másra nem is, akkor arra jó volt a módszer, hogy simán meg lehessen különböztetni a birodalmi és nem túl birodalmi rombolókat – nagy ez a galaxis, mindig van egy-két független frakció.

A természetéből adódóan Aleya nem szokott valami sokat gondolkodni ezeken. Ő inkább a csillagrombolók megjelenésekor általánossá vált jelenségbe gyönyörködött – az összes civil hajó megindult a másik irányba. Számára ez tökéletesen példázta a Birodalom tekintélyét. Még mindig féltek tőlük az emberek... még mindig tartottak tőle, a Birodalmi Flotta főparancsnokától.

Persze még mindig akadt, aki nem ijedt meg tőle.

- Belehajtani egy szakadékba? Most tényleg: ennél nem volt jobb ötleted? – törte meg a csendet Rea fiatalos hangja.

- Működött, nem? – kérdezte vissza a nő. Rea keresztbe tette a karját. – Tudja, úrnőm, vannak, akik hálásak azért, mert megmentik a bőrüket. Pláne, ha valaki olyan húzza ki őket a szarból, aki egyáltalán nem érdekelt az életben maradásában.

- Travis küldött – szögezte le Rea. – Nem vagyok hülye. Ha rajtad múlik, hogy élek-e, vagy halok, te magad lőnél agyon. Hajh... hogy te miért vagy még életben?

- Ezt a kérdést én is feltehetném – tette hozzá Aleya. – A Nagyúrnak roppant nagy tehetsége van a létező legéletképtelenebb tanítványok kiválasztásában. Ha Travis nem érzi meg az ön halálát és nem küld ide engem, akkor maga már rég nem élne. Mindazonáltal az érdekelne, hogy ezt mégis minként sikerült elérnie? Egy pelenkás kisgyermek meg tudta volna oldani ezt a feladatot.

- Még én sem tudom, egyszer csak megtörtént – ekkor közelebb lépett a nőhöz. – Kifelé a székemből! – utasította erélyesen.

Aleya sóhajtott egyet, aztán felkelt. Rea magasabb rangú, mint ő, ezért neki jár a kapitány helye. Régebben nem voltak külön székeket a rombolók hídján – azonban Travis utált ácsorogni, ezért mindent mindenhol telerakatott székekkel. De mivel Aleya még mindig többet ér, mint Grey kapitány – a hajó eredeti parancsnoka –, ezért a twi'lek már elfoglalhatta

az ő helyét. Grey már nem akart vacakolni azzal, hogy kiúzi a helyéről az első tisztjét; kihúzta magát és állt, mint a cövek.

- Azért több tisztelet is járhatna a Flotta vezérének – mondta a nő, miután véget ért a helycsere-bere. Igazán érett módon képviseli a haderőt.

- Ne kezd már megint – ingatta a fejét Rea. – Hiába szedtetted le azt a csúnya heget a hasadról, attól még mindig egy alávaló féreg vagy. Megöletted Travis lányát, erre ő megbocsájtott neked. Sevalis helyettesíteni akart, megöletted, erre Travis megint meghagyta a bőrödöt. Most pedig valami kék jedivel kéjelegsz a templomuknál, ami hiába jutott a Nagyúr fülébe... még mindig lélegzel. Mondd csak, mikor fogsz már rájönni, hogy áldanod kéne a szerencsédet, amiért annyid van, amennyid, és nem kéne folyton a markodat nyújtani?

- Ön mikor fog rájönni, hogy felesleges szapulnia az erősebbet? Travis már elmúlt száz éves, és higgye el drága: egyszer mindenki meg fog halni. Ha ez megtörténik, az ön élete a kettőnk kapcsolatán fog múlni. Ismétlem megkérem rá, hogy legalább próbáljon meg a szabályok szerint játszani. Ezt itt a Birodalom, a Sith Rend korlátlan domíniuma. Itt a gyenge elbukik, míg az erős felemelkedik. Travis nem mondta még, hogy ezt tartsa tiszteletben?

- Én legalább úgy látom a dolgokat, ahogyan lenniük kellene – szögezte le Rea. – Elég volt ebből a cirkuszból! Bármennyire is fáj, még találkozni fogunk egy párszor. – Ekkor Grey kapitány felé fordult. – Küldjenek ki egy osztagot a Mágásra, aztán húzzuk el a csíkot!

- Szerintem egy orbitális bombázás eredményesebb lenne – vetette fel Alea.

- Hogyne, már így is széthullóban van a Birodalom! Miért is ne tegyünk rá egy lapáttal? – felelte enyhén cinikus hangnemben Rea.

Erre elnevette magát a twi'lek. Különös, de egy kedves, baráti kacajnak érződött.

- Széthullóban... azt aztán meghiszem! – mondta, amint szóhoz tudott jutni a röhögéstől. Még várt egy kicsit, hogy lecsengjen a dolog, aztán tovább folytatta a mondandóját. – Elárulok neked valamit, kedves: semmi baja sincs a Birodalomnak.

- Igen, azért akar mindenki elszakadni.

- És pontosan hány rendszer is szakadt el eddig a több tízezerből?

- Huszonkettő – jelentette ki a már közismert fejleményt. – Egyik sem volt jelentős, vagy érdekes, ezért hagytuk, hogy békésen távozzanak.

- Ez a szám nevetségesen alacsony az első becslésekhez képest.

- Ez nagyban Travis érdeme – szögezte le a tanítványa. – Rengeteget fáradozik vele, hogy minden egyben maradjon. Ha ő nincs, már rég összeomlott volna az egész. Bár... szerintem egy kicsit élvezi is. Na jó, talán nem is kicsit.

- Igen, a Sötét nagyúr, a világ legtehetségesebb hadvezére, most azzal szórakozik, hogy emberek millióit manipulálja a döntéseivel. Azt elismerem, hogy sokkal több rendszer szakadt volna el, ha ő nincs, ám semmi sem omolna össze nélküle. A nép hóbörög, változást követel, de valójában semmit sem tesz. Ez azért van, mert nem az a gondjuk, amit most csinálunk, hanem az, ami a hatalmunkban áll. Ez az első alkalom, hogy a Sith emberségesen kormányoz, a szkepticizmusuk már csak természetes. Higgye el, amíg nem kezdünk tömegeket gyilkolni és egész bolygókat szolgásgorba hajtani, addig nem lesz gond.

- Talán. Ezt a vitát már csak az eljövendők fogják eldönteni. Ha minden jól megy, még akkor is évtizedekbe telik majd, mire az emberek lecsillapodnak, és elfogadják az általunk biztosított békét... Úgy beszélek, mint egy politikus, mi?

- A Szenátus amúgy is azt akar a trónra ültetni. Milyen kár, hogy meghagytuk – tette hozzá a nő. – Mi értelmük van, ha Travis úgyis azt csinál, amit akar?

- Talán ő is tisztában van vele, hogy nem lesz itt örökké. Éppen ezért akar olyan gyorsan erőssé tenni, amilyen gyorsan csak tud... de ezen örökké rágódhatnánk – ekkor ismételten Grey kapitány felé fordult. – Kint van már az a csapat?

- Természetesen, úrnőm – mondta a férfi, amint lecsekkolta a fejleményeket.

- Akkor indulás! Úti cél a Korélia! – parancsolta togruta.

- A Korélia? – ráncolta a homlokát Aleya. – Nocsak-nocsak, az úrnő csak nem meglátogatja a szép új Jedi Templomot?

- El kell intéznem egy-két dolgot – felelte a lány.

- Természetesen. Majd addig csinálunk egy biztonsági ellenőrzést. Tudod, szépen, töviről-hegyire átvizsgáljuk az egész templomot, harmadszor ebben a hónapban. A közvélemény tekintetében egy végtelenül kedves dolognak tűnik, hogy nem csak életben hagytuk az esküdt ellenségeinket, de még letelepedési lehetőséget is adtunk nekik. Sőt még ebbe az Erőhasználók rendjébe is csatlakozhattak volna, de érdekes módon egyikük sem akart részt venni benne. Így papíron az egész hókuszpókusz csak arra volt jó, hogy egy másik tömörülés alá csődüljön a Sith. Megmondjam, hogy miért van ez? A Jedik tudják, hogy bármit is tesznek, úgyis mi fogunk dönteni a dolgokról. Csak azért hagytuk az új templomuk felépítését, hogy az ellenőrzésünk alatt tartsuk őket. Egy magányos jedi egy szűk barlangban sokkal veszélyesebb lehet, mint egy egész palotányi mester, tanítvány és növendék, ha az utóbbit az ellenőrzésünk alatt tudjuk tartani – magyarázta a nő.

- Kivéve, ha van egy kémük a rendszeren belül – mondta Rea.

- Igen, de ki is lenne az a kém? – célozgatott a twi'lek.

- Hm... ezt mindkettőnkre rá lehetne bizonyítani. De hát senki sem tökéletes, és amúgy is egy kalap alatt kéne lennie a két rendnek. Szóval mi lenne, ha ez a kis látogatás nem lenne benne a hivatalos jelentésben?

- Nekem megfelel...

Néhány nappal később az Imperia megérkezett a Koréliához. A birodalmiak belekezdtek a szokásos ellenőrzésükbe, míg Aleya és Traya úrnő rejtélyes körülmények közt felszívódott. Ezt olyan elképesztően sikerült megvalósítaniuk, hogy még ők sem tudták, hová ment a másik. Így történt az, hogy amíg Aleya és Lyn baráti csevegett a Templom mellett, addig Rea és Naala mester mit sem sejtve találkozott a másik oldalon.

A két twi'lek közt már évek óta baráti viszony volt. Jól példázták, hogy hiába áll valaki a másik oldalon, attól még nem kell az itteniek esküdt ellenségének lennie – ez a két torgruta esetében már egy kissé komplikáltabb.

Naala már legalább félórája kémlelte a Templomot és a városszéli táj szépségeit, amikor az úrnő végre megjelent. Még vetett egy pillantást a háttérben húzódó város magas, keskeny felhőkarcolóira, aztán a lány felé fordult.

- Egyre ritkábban látogatsz meg – szólalt meg az idősödő férfi.

- Igyekszem, mester. De rengeteg a dolgom...

- Már mondtam, hogy ne szólíts mesternek – szakította félbe Naala. – Többé már nem én tanítalak, sőt már nem is tartozunk ugyanabba a frakcióba. Te Travist választottad a mentorodnak, most már ő az egyedüli mestered.

- Elnézést, Naala – korrigálta a hibáját Rea. – Így már jobb?

- Az – felelte a férfi. – Ha már a mesterednél tartunk, hogy halad a tanításod?

- Hát... nem valami jól – gondolt vissza a mostani leszerepelésére Rea. – Én igyekszem, de nem mindig úgy sülnek el a dolgok, ahogyan szeretném. Szeretek Travis mellett lenni, jó mester, meg minden... Csak néha túl sokat vár tőlem.

- Travis egy hatalmas elmebeteg, nincs más, amivel igazolni lehetne a tetteit. Csak azért van olyan jó helyed mellette, mert egyszer csak bevillant neki, hogy az Erő téged akar a tanítványának. Azt nem vitatom, hogy addig nem fog ártani neked, amíg ez így van, de ha netalántán meggondolná magát... én nem lennék ott a helyedben. De még így is jó esélye van annak, hogy megöleted magad, csak azért, mert te mindennél jobban meg akarsz felelni az

elvárásainak. Sosem értettem, hogy miért kellett önként átállnod hozzá. Hogy árulhattál el minket egy sith miatt?

- Ő más, mint a többi – fogta a pártját Rea. – Különben sem árultalak el benneteket. Na jó, volt, amikor inkább feljűk húzott a szívem, de a végén mindent azért tettem, hogy lezáruljon ez a konfliktus. Van fogalmad róla, milyen nehéz rávenni a Jedit és a Sithet egy fegyverletételre? Ha én nem vagyok, az Új Sith Rend tagjai mind egy szálig lemészárolnak benneteket. Erre ti még engem neveztek árulónak. És hadd mondjak még valamit: ez nem sikerülhetett volna Travis nélkül. Újabb Jedi Üldöztetés lenne, ha nem enyhül meg a szíve.

- Igen, ahhoz kétség sem fér, hogy neked ezt mondták – mondta szomorúan a férfi. – Travis egy roppant manipulatív személyiség, akárcsak az összes többi Sith. Ez, amit itt látsz, az újjáépített városok, a Birodalom támogatásából emelt templom, a Jedi Rend, minden csak eszköz, az álca része. Kezdetől fogva sejtettük, hogy ez csak a közvélemény megnyerésére és a potenciális ellenség ellenőrzésére irányul, de most már kézzel fogható bizonyítékunk van rá. Néhány kalandvágó növedék bement a templom alatti barlangokba, fel akarták fedezni a tiltott részeket. Még sosem láttam olyan riadt gyerekeket, mint őket, amikor visszatértek. Elmondták, mit láttak, én és Ti'ara mester azonnal lementünk. Még közülünk is csak kevesen tudnak róla, gyermekem, de én mégis megosztom veled: bomba van a Templom alatt.

- Nem csak ellenőriznek titeket, de azonnal el is tudnak söpörni, ha szükségesnek ítélnék – látta be az fájó tény a fiatal. – A pokolgépről már nem szóltak.

- Nem bizony. Gondoltunk rá, hogy esetleg hatástalanítanánk, de féltő, hogy azt agresszió jelének vennék. Amíg a Korélia ürje birodalmi irányítás alatt áll, addig akkor lövik szét a templomot a rombolóikkal, amikor csak jónak látják. Szerencsére Skywalker mester halála óta számoltunk ezzel a lehetőséggel.

- Miről beszélsz? – fordult felé kíváncsian Rea.

- Már gondoskodtunk róla, hogy ne legyen olyan könnyű dolga a mesterednek, ha el akarna söpörni minket. Van egy ígéretes tervünk.

- Miféle tervetek? – faggatta az úrnő.

- Azt sajnos nem oszthatom meg veled, féltő, hogy már így is túl sokat mondtam.

- Miért nem? – jött a harmadik kérdés.

- Mert te még mindig a Nagyúr tanítványa vagy. Egy ilyen jellegű információ átadása nagyban veszélyeztetné a Rend meglétét.

- Bízhatok bennem – jelentette ki a lány.

- Nem, amíg Travis bábja vagy.

- Ugyan már, három éves korom óta ismerlek! – kezdett feldühödni a fiatal. – Azóta te okítottál, neveltél, tanítottál, egészen tizenhat éves koromig. Még a birodalmiak támadásáról is figyelmeztetted, amikor követként a fővárosi Templomba küldtek, nem emlékszel? Sosem játszanálak ki benneteket a mesteremnek, soha. Érted?

- Még ha ez így is van, akkor sem tehetem meg. Mindazonáltal a bizalmatlanságom az átállásod következménye. Ha a helyzet változna, és te ismét a Rendünk...

- Meg se próbáld – szakította félbe Rea. – Én már meghoztam a döntésemet, nincs semmi, amivel át tudnátok csalogatni. Nem akarod elmondani?! Rendben, akkor ne tedd... Felőlem aztán úgy kergetitek magatokat a vesztetekbe, ahogy csak akarjátok! – mondta dühösen, aztán sarkon fordult és sebes léptekkel viharzott el az egykori mestere elöl.

Naala természetesen utána szólt, mielőtt túl messze került volna a lány.

- Menekülj tőle, amíg nem késő! – figyelmeztette erélyesen.

Rea megtorpant, de nem szólt semmit.

- Manipulál téged! Csak a bábja vagy, semmi több!

- Ő őszinte hozzám! – kiáltotta vissza az úrnő.

- Bolond vagy, ha csak egy szavát is elhiszed! Csak tudnám, mit ígér neked, amivel ennyire bolonddá tudott tenni... – ingatta a fejét a férfi. Mivel Rea nem ment közelebb, neki meg fáj a torka valami rossz pollentől, ezért közelebb ment hozzá.

A lány megvárta, amíg kellő távolságra ér, s csak aztán szólalt meg.

- Már mondtam: rendeltetést adott nekem.

- Egy fenét – vágta rá Naala. – Hatalmat kínált neked, te pedig elfogadtad. Mindig ez történik, ahányszor csak átáll egy Jedi. Azt hiszi, hogy többet érhet el azáltal, hogy erősebb lesz. Az elején az egyik sem akar gonosz lenni, csak változtatni akar. Bebeszéli magának, hogy majd ő lesz a nagy jótevő, a galaxis megmentője, ha egyszer megkapta a Sötét mestere hatalmát. Lefogadom, hogy te a jószágos úrnő akarsz lenni, akit nem kötnek a mi szabályaink. Mert te jó lélek vagy, Rea, de Travis a hamis ígéreteivel beszennyezte az elmédet. Ellenünk fordított – fejezte be a mondandóját a mester.

A lány nem szólt semmit, mert tudta, hogy a jótevő úrnő rész szóról-szóra igaz. Azt viszont egy percre sem akarta elhinni, hogy Travis valóban manipulálni akarná – ő megígérte neki, hogy most már nem ez lesz. A tényeket ismerve felesleges lett volna folytatnia a vitát. Újra elfordult az egykori mesterétől, aztán szedni kezdte a lábát – ezúttal nem állt meg, amikor ismételtlen utána szólt Naala.

- Ne dőlj be neki, Rea! Még nem késő, hogy felismerd az ígéretei mögött lapuló tényeket! Ha tovább követed őt, nem leszel több mint egy üres héj, aki azt teszi, amit mondanak neki...

A Főváros, egy nappal később:

A Fővárosi Templomként emlegetett épület régebben még a Jedi Templom volt, aztán a Sith elfoglalta, kikiáltotta az Erőhasználók Rendjét, és onnantól kezdve az Erőhasználók Temploma lett. Mivel egy fia Jedi sem jött ide – csak néhány kétségbeesettebb dathomiri boszorka –, a Sith a saját igényei szerint rendezte át az épületet, és ezért a Fővárosban élők többsége a Sith Templom névvel illeti.

Travis még egy saját tróntermet is csinált magának az épület legbiztonságosabb – középső – részén, nehogy egy pillanatra is kevesebbnek tűnjön a világ uránál. Körülötte egy seregnyi fizetett talpnyaló volt, egy minimális őrségnyi rohamosztaggal és néhány ügyintézővel egyetemben. Továbbá néhány sith tanonc is a Nagyúr közelében töltötte az idejét, valamint két szenátor beszélgetett a sarokban. Mivel a Szenátus a Tanács alatt állt döntéshozás terén, és ott mindig az van, amit Travis akar, ezért a szenátoroknak már csak azokat a törvényeket kell meghoznia, amelyek valahogy senkinek sem szimpatikusak – plusz, a galaxis egybetartásában is segédkezni próbálnak. Ez annál könnyebben megy, minél jobban előre tudják jelezni a Nagyúr döntéseit – amihez meg ismerniük kell a gondolkodását.

A két szenátor éppen most kezdte belátni, hogy ezt nem lehet megérteni.

- Bezáratta a létesítményt – mondta Uda szenátor a társának, Gavinnek.

- Ennek semmi értelme – ingatta a fejét Gavin. – Háromszázmillió kreditet ölt bele. Ki dobna ki az ablakon háromszázmillió kreditet?

- Már az elején sem értettük. Ennyi pénz egy kisebb hadsereg kiállítására is elég lenne, de az hely egyszerűen nem elég nagy hozzá.

- Ötszáz tartályt rendelt, de ott százat sem lehetne ellátni. Talán átszállítanák őket egy másik létesítménybe? – töprengett Gavin. – Miért titkolózik ennyire?

- Egyáltalán miért kell titokban tartani a klónsapatok felállítását? Övé az egész galaxis, ha ötmillió klónt akarna magának, akkor sem menne szembe vele senki – mondta Uda. – Mi van, ha csak a bolondját járattja velünk?

Rea valamikor a párbeszéd közepén ért hallótávolságba. Nem igazán foglalkozott az elhangzottakkal – ahogy Travis sem –, neki volt fontosabb dolga is. Tulajdonképpen úgy volt vele, hogy ha beszámol a kudarcáról és túléli a következő öt másodpercet, akkor már túl van a nehezen. Mire ezt végiggondolta magában, már oda is ért.

A lehető legalázatosabban térdelt le a mestere előtt. Hirtelen mindenki őt nézte.

- Sajnálom, mesterem, de...

- Látsz rajtam koronát? – szakította félbe Travis.

Rea eleinte nem értette a dolgot, de aztán csak észrevette magát – csak nagyon hivatalos körökben szoktak magázódni, mert akkor már illetlenség lenne, ha nem így beszélnének egymással. A lány hamar felállt, aztán baráti hangnemben folytatta.

- Ez most nem sikerült – mondta a küldetésére vonatkozóan.

- Igen, már előzetesen is értesítettek róla. Nem is tudom, mi a rosszabb: nem tudtál rejtve maradni egy pitiáner alvilági féreg előtt, vagy az, ami ezután történt? Egy csapat képzetlen utcai söpredék megfosztott a kardjaidtól, megsebesített, aztán olyan kétségbeesett helyzetbe hozott, hogy önként és dalolva bevetted magad egy szakadékba. Én nem is értem, ezt hogy lehetett így elcseszni... ezt még ez a néhány pupák is megcsinálta volna – mutatott a közelben lévő fiatal sítheek felé.

- Sajnálom – mondta a szokásosat Rea.

- Sajnálod? – kérdezte vissza a férfi. – Traya, nem haragszom rád azért, mert kudarcot vallottál, ez előfordul, ámde nagyon aggódom érted. Te vagy a tanítványom, a galaxis örököse. Ez azt jelenti, hogyha én meghalok, akkor tiéd lesz a Birodalom. Te még nem állsz készen arra, hogy irányíts, holott én egyszer el fogok távozni az élők sorából. Ez lehet öt, tíz, vagy száz év múlva, de akár holnap reggel is.

Meg kell hagyni, Rea valahogy nem érezte túl közelinek a mestere halálát. Lehet, hogy Travis már száz évvel ezelőtt is itt serteperélt, de attól még úgy néz ki, mintha csak huszonöt lenne. Még mindig fekete a haja, a kék szemei olyanok, akár a sasé, és az arcán egymás után mutatkoznak a fiatalság jelei. Plagueis Képessége megóvjá a természetes – azaz öregedés következtében történő – haláltól azokat, akik eltanulják a használatát. Hivatalosan már csak a Császár és Sidis bír vele, Travis tanítványaként pedig Rea lesz a következő, aki örökké fiatal és szép lehet. Ennek fényében még az sem lehetetlen, hogy ők még ezer év múlva is itt legyenek. Persze a lány még sosem gondolt bele abba, hogy mi lenne akkor, ha valaki – mondjuk Aleya – kihasználja az alkalmat és lecsapja a Nagyúr fejét.

- Nehogy azt hidd, hogy a galaxissal együtt csak hatalom jut majd a kezedre – törte meg a pillanatnyi csendet Travis. – Jönnék majd a problémák is. A Sith általában a legerősebb elve alapján működik. Most én vagyok a legerősebb, ezért én vagyok a császár, de ha te trónra kerülsz, akkor azt már nem fogják tétlenül hagyni. Tudják, hogy erősebbek nálad, ezért a fejedet akarják majd venni, hogy övék és ne a tiéd lehessen a Birodalom. Én azt akarom elérni, hogy a lehető leghamarabb készen állj az esetleges halálot követő hatalmi harcokra. Te kell, hogy legyél a legerősebb az összes közül. Én meg tudom mutatni, hogyan legyél az, és ehhez csak egyetlen dolgot kérek: ne cseszd el. Érthető?

- Igen, mester – hajtott fejet a lány megszeppenten.

- Remek – nyugtázta a férfi.

Ekkor egy kis ideig mindketten elhallgattak. Rea tudta, hogy Travis mondani akar valamit, és ő rövidesen meg is törte a rövid csendet. Ezúttal jóval barátiabb hangnemben szólt hozzá, mint az előbb.

- Amúgy, hogy van a lekkud?

- Semmi komoly, csak egy karcolás – felelte a lány enyhén megkönnyebbülten. – Azért, remélem, hogy ez a Mágnás megfizet a tetteiért. Alaposan elcseszte a napomat.

- Már megfizetett. A rohamosztagosok sikerrel jártak – mondta Travis. Az már csak természetes, hogy neki előbb jutott a tudomására, mint az úrnőnek.

- Pár nap alatt megcsinálták, amire én két hét alatt sem voltam képes – szomorodott el egy kicsit Rea. – Ugye most véletlenül sem fogsz valami könnyebb feladatot adni? Tudod, amit már meg is tudnék csinálni.

- Nem, maradok a „*megerősödsz, vagy meghalsz*” módszernél – jelentette ki a férfi. – Ha most nem állsz meg talpadon, akkor később sem fogsz. Később sokkal kegyetlenebb halálot lenne. Már előkészítettem a következő megbízatásodat. – Ekkor tartott egy kis hatásszünetet. – Egy napot pihensz, aztán átveszed a parancsnokságot az Imperia felett. A peremvidéki Trassa bolygóra fogsz menni.

- Mi olyan különleges benne? – érdeklődött a fiatal.

- Sosem volt a II. Birodalom része, még az I-ről szakadt le, nem sokkal Darth Sidious halála után. Diktatórikus rendszer uralkodik rajta, Tavaar generális vasmarokkal irányítja a kis birodalmát. Eddig nem nagyon érdekelt minket, de az utóbbi időkben jelentős mértékben növelték a haderejüket. Ennek köszönhetően a nép éheznek, de túlságosan fél ahhoz, hogy ellen merjen állni a rendszernek. Mindez önmagában még nem lenne probléma, ha Tavaar az utóbbi napokban nem kezd el a mi birodalmunk ellen szónokolni. A feladatod pofon egyszerű: végezz vele.

- Egy rombolóval egy elmebeteg generális és a bolygója ellen? Miért nem ezzel kezdted! – felelte cinikusan a fiatal. – Elárulnád, ezt hogy kéne megcsinálnom?

- Az már a te dolgod. Nekem menne, a tanács többi tagjának is menne, hát akkor neked is mennie kell. Ha jól gondold ki a dolgokat, akkor néhány nap alatt el tudod rendezni a dolgot. Ellenben könnyen meghalhatsz, vagy fogságba eshetsz. Ezeket lehetőleg próbáld elkerülni. Ha belekezdesz, aztán kiderül, hogy nem megy, akkor ne kockáztass; gyere vissza, aztán keresünk neked valami könnyebbet.

- Ha még egyszer eltolom, akkor rajtam fog röhögni az egész Templom – taglalta az egyértelműt Rea.

- Inkább nevensenek, mint sirassanak – felelte Travis.

- Legalább olyat adhattál volna, amin van esélyem... – jegyezte meg a fiatal, aztán sarkon fordult és elment a Császár színe elől.

Egy újabb pihenőnapot fog gondolkodással tölteni...